

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.12.1966, sp. zn. 4 To 534/66, ECLI:CZ:KSUL:1966:4.TO.534.1966.1

Číslo: 37/1967

Právní věta: Vzhledem k ustanovení § 1 odst. 1 a § 2 odst. 5 zákona č. 33/1965 Sb., podle něhož regresní náhradu má platit občan, který poškození na zdraví jinému zavinil, přičemž zavinění škůdce se posuzuje podle předpisů občanského zákoníku, lze regresní nárok přiznat jenom v tom rozsahu, v jakém by byl pachatel povinen nahradit poškozenému škodu, kdyby tato nebyla uhrazena státem. V případě spoluzavinění poškozeného lze i regresní nárok přiznat jen částečně podle zásady vyjádřené v ustanovení § 441 obč. zák.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 21.12.1966

Spisová značka: 4 To 534/66

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Adhezní řízení, Náhrada regresní

Předpisy: 33/1965 Sb. § 1 odst. 1
§ 2 odst. 5 40/1964 Sb. § 441

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37/1967 sb. rozh.

Vzhledem k ustanovení § 1 odst. 1 a § 2 odst. 5 zákona č. 33/1965 Sb., podle něhož regresní náhradu má platit občan, který poškození na zdraví jinému zavinil, přičemž zavinění škůdce se posuzuje podle předpisů občanského zákoníku, lze regresní nárok přiznat jenom v tom rozsahu, v jakém by byl pachatel povinen nahradit poškozenému škodu, kdyby tato nebyla uhrazena státem. V případě spoluzavinění poškozeného lze i regresní nárok přiznat jen částečně podle zásady vyjádřené v ustanovení § 441 obč. zák.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí n. Lab. z 21. 12. 1966 - [4 To 534/66.](#))

Rozsudkem okresního soudu v L. z 8. 11. 1966 sp. zn. 5 T 284/66 byl obviněný uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 odst. 1 tr. zák., odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu byla uložena povinnost nahradit OÚNZ částku 2801,- Kčs. S dalším nárokem byl OÚNZ odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

K odvolání poškozeného OÚNZ v L. krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku a odkázání poškozeného OÚNZ se zbytkem uplatňované pohledávky na řízení ve věcech občanskoprávních a rozhodl tak, že se tento poškozený, pokud jde o zbytek uplatňované pohledávky podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkazuje na řízení podle regresní vyhlášky ministerstva zdravotnictví č. 34/1965 Sb.

Z odůvodnění:

Poškozený OÚNZ v L. v odvolání namítl, že podal řádnou přihlášku o náhradu škody a přesto soud nárok na náhradu léčebné péče v částce 1100,- Kčs nepřiznal a přisoudil jenom obnos 2851,- Kčs, který se týkal dávek nemocenského pojištění. Nárok na náhradu léčebné péče se skládá jednak z obnosu 770,- Kčs za ústavní léčení v době 11 dnů od 16. 3. - 26. 3. 1966, jednak z částky 330,- Kčs za ambulantní péči v trvání 66 dnů po 5,- Kčs za každý den od 27. 3. do 1. 6. 1966. Poškozený navrhl, aby mu i částka 1100,- Kčs byla přiznána.

Prvý soud odkázal poškozeného se zbytkem uplatňovaného nároku na řízení občanskoprávní proto, že škoda vzniklá poskytnutím léčebné péče nebyla dostatečně specifikována. Poškozený tuto vadu v odvolání odstranil, když přesně vyčíslil, z jakých položek se celková částka 1100,- Kčs skládá. Výše uplatňovaného nároku byla tedy prokázána. Přesto však odvolací soud nepřiznal tento uplatněný nárok. Ze zákona č. 33/1965 Sb., zejména z ustanovení § 1 odst. 1 a § 2 odst. 5 citovaného zákona vyplývá, že regresní náhradu má platit jenom ten občan, který poškození na zdraví jinému zavinil, přičemž zavinění se řídí předpisy občanského zákoníku. Regresní nárok lze tedy uplatnit jenom v tom rozsahu, v jakém by byl povinen nahradit škodu pachatel poškozenému. V případě spoluzavinění poškozeného lze i regresní nárok přiznat jenom částečně podle zásady uvedené v § 441 obč. zákoníku.

V souzeném případě nutno vycházet ze zjištění prvního soudu, že není vyvrácena obhajoba obviněného, že poškozená dala podnět k zákroku obžalovaného, zejména k tomu, že obžalovaný do ní strčil, až upadla a přitom se zranila. Prvý soud pokládá za nevyvrácenou okolnost, že po vzájemném slovním napadání sápla se poškozená na obviněného a ten ji přitom odstrčil. Poškozená dala tedy podnět obviněnému k odstrčení a pádu a tím není vyloučeno, že spoluzavinila své zranění a jeho následky. Mimo to bylo nutno uvážit, zda nejsou dány i okolnosti § 25 vyhlášky č. 34/1965 Sb. o snížení regresní náhrady. Jde totiž o nedbalostní trestný čin, při němž vždy nutno brát v úvahu, zda není dáno spoluzavinění poškozeného.

Poněvadž v rámci trestního řízení se nedaly zjistit všechny okolnosti, které pro posouzení případného spoluzavinění nebo snížení regresní náhrady přicházejí v úvahu, byl poškozený se zbytkem nároku odkázán na řízení regresní. Prvý soud pochybil pouze v tom, že poškozeného odkázal na řízení občanskoprávní, ačkoliv o regresních náhradách je oprávněn rozhodovat jedině příslušný správní orgán podle vyhlášky č. 34/1965 Sb., tedy podle předpisů regresního řízení. Jedině v tomto řízení bude možno posoudit, zda jsou zde předpoklady pro nepřiznání celé uplatněné škody.